

[Helge Larsen.]

en forhøjelse af børnetilskuddene for at klare lavtlønsproblemet. Det klarer jo nu ikke lavtlønsproblemet i de tilfælde, hvor der ingen børn er. Dernæst nævnte det ærede medlem hr. Erik Eriksen en sanering af boligpolitikken, en løsning af sambeskatningen, en ordning på deltidsbeskæftigelsen, stop for statsudgifterne — jeg tror, jeg fik det hele noteret.

Det er naturligvis alt sammen spørgsmål, som vi har beskæftiget os med, eller som vi vil komme til at beskæftige os med, men jeg spørger: det ærede medlem hr. Erik Eriksen kan da ikke mene, at disse punkter ville være et alternativ til helhedsløsningen? Man skal da ikke glemme, at det, som var baggrunden for helhedsløsningen, var udsigten til en truende storkonflikt på arbejdsmarkedet. Det var spørgsmålet om alle de indkomstfastsættelser, der følger i kølvandet på indkomstfastsættelser inden for arbejdsmarkedet, tjenestemænd, funktionærer o. s. v. Det var spørgsmålet om statsfinanserne, der under spørgsmålet om skattelettelse og tvangsopsparing, og det var spørgsmålet om landbrugsordningerne. Det var problemkomplekset, der indgik i helhedsløsningen, og det, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen nævnte her i formiddags, og som er problemer, der skal drøftes, kan da ikke erstatte det, som var regeringens mål med helhedsløsningen. Derfor mener jeg, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen netop med denne udtalelse gav beviset for, at man fra oppositionens side intet alternativ havde til regeringens helhedsløsning.

Det ærede medlem hr. Poul Møller beskæftigede sig også med helhedsløsningen og med jordlovgivningen, og det ærede medlem sagde, at helhedsløsningen og jordlovgivningen ville hindre et moderne industrisamfund. Vi modarbejder just det, der skulle give os fremgang, sagde det ærede medlem. Dette er ikke rigtigt, og jeg kan heller ikke tro, at det ærede medlem kan mene dette. Lad os tage et par eksemp-

ler. Vi har jo nemlig lande, som har praktiseret både indkomstpolitik og en jordlovgivning, der på mange måder svarer til den, der er foreslået herhjemme. Tag f. eks. Holland, et højt industrialiseret samfund, der tit fremhæves for sin gode økonomi i efterkrigsårene, et land, som netop har fulgt de bestræbelser for at anlægge en helhedsvurdering på indkomstudviklingen, som vi søgte med helhedsløsningen. Et land som Frankrig arbejder med de samme problemer. Et land som England, der dog ikke er noget ringe industrisamfund, og Frankrig, der er inde i en hurtig industriel udvikling, arbejder begge med en jordlovgivning og en planlægning, der er mere vidtgående end den, vi foreslår herhjemme. Jeg tror derfor, at det ærede medlem hr. Poul Møller skulle erkende, at netop den industrielle udvikling nødvendiggør, at vi på disse områder får en ganske anderledes planlægning, end vi har haft det hidtil.

Vi tror ikke på helhedsløsningen, siger man fra venstres og konservativ side, og det har de to partier naturligvis ret til at mene og sige. Helhedsløsningen klarer sig jo nok endda. Men er det alligevel ikke for enkelt for en opposition kun at give udtryk for manglende tro på modpartens politik? Kan venstre og de konservative virkelig mene, at vælgerne skal få tillid til deres evne til at regere, når de blot giver udtryk for manglende tro?

Og var det mon fornemmelsen af noget i denne retning, der fik det ærede medlem hr. Erik Eriksen til under anden behandling af jordlovsforslagene for små 14 dage siden at sige, at regeringen havde ladet socialistisk folkeparti overtage venstres historiske placering i jordlovgivningen? Det er jo rigtigt — det benægter jeg ikke — at venstre som oftest har medvirket til jordlovgivningen, men det er ikke rigtigt, at socialistisk folkeparti har overtaget denne plads. Regeringspartiernes 88 stemmer er tilstrækkeligt til at gennemføre jordlovene over for venstres, de konservatives og de uafhængiges 77 stemmer;